

Învățarea rămâne deschisă chiar și cu școala închisă

Pentru cei mari dar și pentru cei mici,

Povestea

„Nu uita niciodată să evoluezi.”

Nu uita niciodată
să evoluezi!

„In prima zi de școală, profesorul ni s-a prezentat și ne-a dat drept sarcină să facem cunoștință cu cineva necunoscut. M-am ridicat să mă uit în jur și atunci o mână fragilă îmi atinse umărul. Când m-am întors, am văzut o bătrânică mărunță, cu chipul brăzdat de riduri, care mă privea cu un zambet ce îi lumina întreaga ființă.

Spuse:

- Bună, frumosule. Mă numesc Rose. Am 86 de ani. Pot să te îmbrățișez? Am izbucnit în râs și, după acceptul meu, mă strânse în brațe cu putere.
- Ce cauți la universitate la vârsta asta fragedă și inocentă? am întrebat.
- Vreau să găsesc un bărbat bogat, să mă căsătoresc, să mă stabilesc la casa mea, să fac niște copii, răspunse ea zâmbind.
- Hai să lăsăm gluma, am reluat. Eram foarte curios să aflu ce o motivase să abordeze acest gen de provocare la vârsta ei.
- Dintotdeauna mi-am dorit să merg la universitate și acum mi se îndeplinește visul, îmi spuse.

După curs ne-am dus la bufetul studentesc și am băut un milkshake de ciocolată. Ne-am împrietenit pe loc.

Timp de trei luni, zilnic, după ore, plecam împreună și stăteam de vorbă neconținut. Eram de-a dreptul fascinat să îi ascult acestei "mașinării a timpului" confesiunile atât de bogate în înțelepciune și experiență.

De-a lungul anului, Rose a devenit "mascota" campusului și se împrietenea cu ușurință cu toată lumea, oriunde s-ar fi dus. Îi plăcea să se pună la patru ace și să se lăfăie în atenția pe care i-o acorda toată lumea în jur. Și se bucura de fiecare clipă.

La sfârșitul semestrului am invitat-o pe Rose să țină un discurs la banchetul fotbaliștilor. Îmi vor rămâne mereu în minte învățăturile ei. A fost prezentată și a pornit spre tribună. Când a început discursul ei pregătit de acasă, scăpă trei dintre cele cinci cartonașe pe care își notase ce voia să spună.

Deranjată și stânjenită, se aplecă spre microfon și spuse pur și simplu:

- Îmi pare rău că sunt atât de neîndemantică. Am renunțat la bere în favoarea whiskey-ului și marca asta, Lent, mă bagă în mormânt. N-am să reușesc să mai pun în ordine cartonasele astea, așa că am să vă spun ceea ce știu.

Noi am râs și ea tuși ca să-și dreagă glasul. Continuă:

- Nu încetăm să ne jucăm pentru că îmbătrânim. Îmbătrânim pentru că încetăm să ne jucăm. Există numai patru secrete pentru a te menține tânăr, a fi fericit și a deveni un om de succes. Trebuie să râzi și să guști umorul fiecărei zile.

Trebuie să ai un vis. Atunci când rămâi fără vise, mori. Suntem înconjurați de oameni morți și nici nu ne dăm seama. E o mare diferență între a îmbătrâni și a evolua. Dacă ai 19 ani și stai în pat inert timp de un an, fără să faci un lucru productiv, vei împlini 20 de ani. Dacă am 87 de ani și zac în pat timp de un an fără să fac nimic voi împlini 88. Toată lumea îmbătrânește. Nu e nevoie de talent sau pricepere.

Ideea e să evoluezi, identificând mereu oportunitățile care se ascund în inima schimbării. Nu regreta nimic. Cei care sunt deja bătrâni nu regretă ceea ce au făcut, ci mai degrabă ceea ce nu au făcut. Numai cei care au regrete se tem de moarte.

Și-a încheiat discursul cântând cu avânt "Trandafirul".
Ne-a încurajat să îi studiem versurile și să le punem în practică
în viața cotidiană.

Rose și-a luat diploma pe care o dorise atâția ani și o obținuse la o vârstă așa înaintată. La o săptămâna după absolvire, Rose s-a stins pe tăcute în somn. Peste 2000 de studenți au fost alături de cea care le-a demonstrat că nu e niciodată prea târziu să fii ceea ce îți dorești să fii.,,

* * *

Aceste gânduri au fost compuse în memoria lui Rose. Și nu uita niciodată: nu poți alege să îmbătrânești sau nu, dar poți alege să evoluezi!!

Povești terapeutice pentru suferință

Culese de
Laurențiu Marius Dragomir

Profesor consilier școlar Maria Mocanu
CJRAE/ CSAP Slănic

vezi :
<https://youtu.be/H6QqXkyfj4I>

